

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Τρίτος

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησιαίαι — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

24 Ἀπριλίου 1877

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙΣΤΑΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΩΒΟΥΑΡ

Συνέχεια· ἰδί σελ. 241.

30 Ἀυγούστου.—Τόσας περιποιήσεις καὶ τόσας φιλοφροσύνας ἔκαμον εἰς ἡμᾶς ἐν τῇ Βικτωρίᾳ ἐν τῷ διαστήματι τεσσαράκοντα πέντε ἡμερῶν καὶ ἐπέκεινα, ὥστε ἠναγκάσθημεν ν' ἀποχαιρετίσωμεν δι' ἐπισκέψεων πολλούς. Ἐπὶ τέλους ὅμως πρέπει νὰ σοὶ ὁμιλήσω καὶ περὶ δύο σημαντικῶν καταστημάτων, δηλαδή περὶ τῶν δεξαμενῶν τοῦ Γεᾶν-Γεᾶν, τῶν ὁποίων αἱ εὐεργεσίαι μεταδίδονται εἰς τὰς 130 χιλιάδας τῶν ἐν Μέλβουρν κατοικούντων, καὶ περὶ τοῦ βοτανικοῦ κήπου, ὅστις εἶναι εἶδος προνοίας ἀνά πᾶσαν τὴν Αὐστραλίαν.

Ὁ Γεᾶν-Γεᾶν εἶναι λίμνη τεχνητὴ 19 μίλια μακρὰν τῆς Μέλβουρν καὶ 600 πόδας ὑπεράνω τῆς πόλεως, περιέχουσα περὶ τὰ 23,000,000 κυβικὰ μέτρα ὕδατος καὶ ἐπαρκούσα εἰς τὰς χρείας τῆς πόλεως μετὰ τοσαύτης ἀφθονίας, ὥστε δίδει 618 λίτρας ὕδατος καθ' ἡμέραν εἰς ἕκαστον κάτοικον, καὶ μετὰ τοσαύτης ὀρυκτοῦ, ὥστε οὐ μόνον ἐν περιστάσει πυρκαϊῆς οἱ πίδακες, θαυμασίως διηρημένοι, ἐμποδιζοῦσιν ἀμέσως τὰς προόδους τῶν φλογῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς μέγαν ἀριθμὸν ἐργοστασίων ἀναπληροῦ τὸν ἀτμὸν ὡς δύναμις κινούσα. Εἰς τὸ τεράστιον τοῦτο ἔργον κατηναλώθησαν περίπου 20,500,000 φράγκων, φέρει δὲ ἐτήσιον εἰσόδημα 1,500,000 καὶ ὑπόσχηται πολὺ μεγαλύτεραν αὐξήσιν ὅταν τὸ ὕδωρ διανεμηθῇ εἰς τὰ περιχώρα· τοῦτο δὲ ἐγένετο τῷ 1851.

Πλὴν δὲ τῶν δημοσίων κήπων, οἵτινες εἶναι θαυμασίοι, ὑπάρχει εἰς Μέλβουρν ἐπὶ χλοερωτάτου λόφου καὶ λαμπρὸς βοτανικὸς κήπος, ὁ τοῦ διδάκτορος Μύλλερ. Μετ' αὐτοῦ κατετρίβουεν καθ' ἑκάστην πολλὰς ὥρας· ζῆ ἐκεῖ ὡς ἄλλος βασιλεὺς, εἶναι μέλος τῶν σοφῶν ἑταιριῶν τῆς οἰκουμένης ὅλης, ἔχει τὸ στήθος κεκαλυμμένον ὑπὸ παρασήμεων, καὶ καθ' ἑκάστην πρῶταν δίδει τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἑκατοντάδας ὑπηκόων, ἧτοι εἰς στρουθία στελλόμενα αὐτῷ ἐκ Γερμανίας διὰ τῶν πλοίων, ἅτινα ἐρχόμενα εἰς τὸν λιμένα Φίλιππον κομίζουσι χιλιάδας τῶν πτηνῶν τούτων, τὰ ὁποῖα ἐν μὲν Εὐρώπῃ βλασημοῦσιν, ἐν δὲ Αὐστραλίᾳ εὐλογοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ὡς κατκιστρῶντα ἔντομα ἐπιζήμια. Ὁ

ἀγαθὸς διδάκτωρ ἐκινδύνευσε πολλάκις ν' ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν του χάριν τῆς ἐπιστήμης. Πᾶς εὐγενὴς σκοπὸς ἐνθουσιάζει αὐτόν· δυστυχῶς ὅμως ἡ Αὐστραλία στερεῖται ὕδατος, καὶ αὐτὸς ἐπιθυμῶν νὰ θεραπεύσῃ τὴν λειψυδρίαν ἀφιεροῦ πρὸς τοῦτο ὅλα τὰ εἰσοδήματα τοῦ βοτανικοῦ κήπου καὶ ἐπιτυγχάνει. Διότι ἐφύτευσε πανταχοῦ ἑκκτομύρια δενδρουδίων καὶ οὕτως ἐμορφώθησαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ῥυάκια· τὰ δ' ἐκ τούτου ἀποτελέσματα ἀπέβησαν θαυμαστά, καθόσον εἰς γαίας ἄλλοτε φαλακρὰς ἐμορφώθησαν δάση καὶ ῥυάκες.

Σήμερον δὲ καταγίνεται μετ' ἐνθουσιασμοῦ νὰ πείσῃ τὰς Αὐστραλικὰς ἀποικίας καὶ τὴν μητρόπολιν νὰ κατασκευάσωσι κοινὴν δαπάνην σιδηροδρόμον, ὅστις ἀπὸ Μέλβουρν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν κόλπον τῆς Καρπενταρίας. Οὕτω δὲ θὰ διασχίξῃ τὴν Αὐστραλίαν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, θὰ καθιστᾷ προσιτὸν τὸ ἐσωτερικὸν εἰς ἐποικισμὸν καὶ θὰ ἀνοίξῃ δρόμον πολὺ βραχύτερον εἰς ὅλας τὰς μετὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Κίνας συγκοινωνίας. Μέγα σχέδιον! τὸ ὁποῖον ἐλπίζει νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ ἐπιχειρηματίας οὗτος λαὸς ἐντὸς δέκα ἐτῶν.

Τηλεγραφικὰ σύρματα ἐκτείνονται εἰς τὴν ἀποικίαν ταύτην ἐπὶ τέσσαρας χιλιάδας σχεδὸν χιλιόμετρων, καὶ εἰς δεκαεὶς καὶ ἐπέκεινα καθ' ὅλην τὴν Αὐστραλίαν. Φάροι ἀνηγέρθησαν εἰς ὅλα τὰ ἐπικινδύνα μέρη· καὶ ταῦτα ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν, ὅτε οὔτε εἰς λευκὸς εὐρίσκατο εἰς τὴν Βικτωρίαν. Πρὶν ἀναχωρήσω ἔλαβον παρά τινας τῶν κυβερνητῶν πράγματι τὸ ὁποῖον ἐπεθύμουν πολὺ, δηλαδή τὸν στατιστικὸν χάρτην τῆς Βικτωρίας, ἐκδιδόμενον κατ' ἔτος, καὶ τοῦτον ἰδὼν τρώντι κατελήφθην ὑπὸ μεγίστου θαυμασμοῦ. Φαντάσθητι ὅτι ἐπὶ ἐκτάσεως γῆς ὀλίγον κατωτέρας τῆς ἐκτάσεως τῆς Μεγάλης Βρετανίας, πλέον τῶν δεκαπέντε ἑκατομμυρίων καὶ 200,000 ἑκταρίων κατέχονται ὑπὸ ποιμνίων, 205,000 καλλιεργοῦνται, 1,400 εἶναι ἀμπελόφυτοι καὶ 188,000 καλλιεργοῦνται ὑπὸ τῶν χρυσοθηρῶν.

Οἱ κάτοικοι, οἵτινες τῷ 1835 ἦσαν ὀκτώ μόνον, τῷ 1845 ἐγένοντο 31,000 καὶ τῷ 1855 364,000, καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος ἦσαν 626,000. Ὅθεν, ἐνῶ τῶν ἐποίκων ὁ ἀριθμὸς ἦτο τὰ πρῶτα πέντε ἔτη κατὰ μέσον ὅρον δύο χιλιάδες, τῷ

1852 ἀνέβη εἰς 94,000, διετηρήθη τοιοῦτος κατὰ τινα ἔτη καὶ τὰ τελευταῖα πέντε ἔπεσεν εἰς 27,000. Ὁ δὲ τῶν ἀποικίων ἐξ ἑναντίας, ἐλάχιστος ὢν τῷ 1852, ἀνέβη σήμερον ἕνεκα τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ χρυσοῦ κατὰ τὴν Νέαν Ζελανδιάν εἰς 21,000 κατ' ἔτος.

Ἀπὸ τοῦ 1835 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἵππων ἀπὸ τῶν δεκαπέντε ἀνέβη εἰς 121,000, ὁ δὲ τῶν κερσφόρων ζῶων ἀπὸ 50 εἰς 621,000, καὶ ἐπὶ τέλους ὁ τῶν προβάτων ἀπὸ 400 εἰς 8,835,380!

Ἐξ ἀρχῆς ἡ νέα αὕτη ἀποικία ἐξήγαγε 203, 688,000 χιλιόγραμμα μαλλίου ἀξίας 769,594, 000 φράγκων, καὶ 380,000 ὄγκους χρυσοῦ ἀξίας 3,800,000,000!

Ἡ εἰσαγωγή εἶναι ἐπίσης μεγίστη τὸ εἶδος ὅμως τὸ μᾶλλον ἐπιζητούμενον εἶναι τὸ τῶν γυναικῶν. Τῷ 1838 ἡ ἀναλογία ἦτο 14 γυναικες πρὸς 100 ἄνδρας, σήμερον δὲ 64 πρὸς 100.

Ἐπάρχουσι δὲ καὶ σχολεῖα διὰ τὰ παιδία, συσταθέντα ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως μετὰ μεγίστης ἀφθονίας. Ἡ διδασκαλία εἶναι ἐλευθέρη καὶ οἱ ἱερεῖς ὅλων τῶν λυτρεῶν ἔχουσιν ἰδιαιτέρα ἐκπαιδευτήρια. Ἡ ἐθνικὴ ὅμως καὶ καθαρῶς λαϊκὴ γίνεται δαπάνη τοῦ κράτους, τὸ ὅποτον παραδέχεται ἀνεξικρέτως τὰ παιδία πάντων τῶν θρησκευμάτων. Περὶ τὰ χίλια σχολεῖα εἶναι ἀνοικτὰ καὶ δέχονται πλέον τῶν 50,000 μαθητῶν, αἱ δὲ στατιστικαὶ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐκ παιδίων ἐχόντων ἡλικίαν πλέον τῶν πέντε ἐτῶν, τὰ τέσσαρα πέμπτα ἀναγινώσκουσι καὶ γράφουσι, δέκα δὲ ἐνδέκατα ἀναγινώσκουσι μόνον.

Περὶ δὲ στρατιωτικῆς ἀπογραφῆς οὐδεὶς λόγος. Τριακόσιοι πενήκοντα στρατιῶται στέλλονται ὑπὸ τῆς μητροπόλεως εἰς τὴν Βικτωρίαν καὶ μισθοῦνται ἀπὸ τῶν ἀποικίων.

Ἐπὶ τέλους, καὶ ἂν στιγμὴν ἐτοιμαζόμεθα ν' ἀποπλεύσωμεν μετὰ ἐπτά ἐβδομάδων διατριβῆν, σοὶ κοινοποιῶ καὶ τι ἄξιον σημειώσεως, τὸ ἐξῆς: ἐκ πάντων τῶν λευκῶν κατοίκων οὔτε μία χεὶρ, ἀλλὰ οὔτε μία, ἐπαρουσιάσθη ἵνα ζητήσῃ παρ' ἡμῶν ἐλεημοσύνην.

ΙΑ'

Πορθμὸς τοῦ Βᾶς.—Ἄξιόπεριεργος συνάντησις ἐν Λάουνσεστον.—Ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Βᾶς.—Χοροὶ εἰς τοὺς ἀντίποδας.—Ἐρείπια γαλλικῶν τάφων.—Ἰγθυστροφεῖα.—Τὸ δένδρον τοῦ Κούκ.—Ἀποχαιρετισμὸς.—Λαίλαψ.—Πολιτικαὶ ἀναμνήσεις.—Ἄστυον εἰς Ἐδέμ.

1 Σεπτεμβρίου 1866.—Ἀναχωροῦμεν σήμερον εἰς τὴν νῆσον Βᾶν-Διέμεν, ὅτι δὲ πρὸς τὸ παρὸν γνωρίζω περὶ αὐτῆς εἶναι ὅτι δὲν ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Βᾶν-Διέμεν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Τάσμαν, νέου πλήρους θάρρους καὶ γενναιότητος, ἀγαπῶντος περιπαθῶς τῷ 1862 τὴν δεσποσύνην Βᾶν Διέμεν, τὴν ὁποίαν ὁ σκληρὸς αὐτῆς πατὴρ κρατῶν αἰχμάλωτον εἰς τὰ ἐν Βαταβία λαμπράτου παλάτια, δὲν συγκατένευε νὰ δώσῃ εἰς αὐτόν. Ὁ νέος ναυσιπόρος ἀπεφάσισε τότε νὰ εὗρῃ νέας γαῖας, καὶ ἐπιχειρήσας μακρὸν πλοῦν ἐβά-

πτισε τὰ νησίδια τῶν θαλασσῶν, δούς εἰς ἕκαστον αὐτῶν τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τῆς ἀγαπητῆς του. Ὅτε δὲ παρέδωκεν εἰς τὸν περιήρημον διοικητὴν τῆς Ἰάβας τὴν περιγραφὴν τῶν ἀνακαλύψεων του καὶ τοὺς χάρτας τῶν γαίῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔστησε τὴν Ὀλλανδικὴν σημαίαν, τότε μόνον παρεχωρήθη εἰς αὐτὸν ἀντὶ ἀμοιβῆς ἡ δεσποσύνη Μαρία. Εἶναι τάχα καὶ σήμερον οἱ Ὀλλανδοὶ πατέρες ἐπίσης σκληροί;

Τὴν τρίτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἀνασύρουμεν τὴν ἄγκυραν, διαπλεύομεν τὸν Γιάρα-Γιάρα ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν καὶ δορῶμεν εἰς τὸν λιμένα Φίλιππον. Τὰ ὄχυράματα κανονοβολοῦσι.

2 Σεπτεμβρίου.—Διασχίζομεν τὸν πορθμὸν τοῦ Βᾶς καὶ περὶ μεσημβρίαν βλέπομεν τὰς ἀκτὰς τῆς νήσου. Ἐκτὸν πενήκοντα δὲ πέντε ἔτη μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Τάσμαν δύο νέοι, Φλίνδερ καὶ Βᾶς ὀνομαζόμενοι, περιπλεύσαντες τῷ 1797 τὴν παραλίαν ἀπὸ τοῦ Σίδνεϋ, ἐπέισθησαν ὅτι ἡ γῆ τῆς Βᾶν-Διέμεν ἦτο νήσος χωρισμένη ἀπὸ τῆς ἡπείρου διὰ θαυμάτου στενοῦ διακοσίων ἐβδομηκοντα μιλιῶν.

Περὶ δὲ μεσημβρίαν φθάνομεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Ταμάν, ποταμοῦ στενοῦ καὶ γραφικοῦ, ὅστις διὰ τὴν φυσικὴν του κατασκευὴν ἡμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς σειρά μᾶλλον μικρῶν λιμνῶν ἢ ὡς ποταμὸς. Πολλάκις ἀπορεῖ τις πῶς θὰ ἐξέλθῃ ἀλλ' αἴφνης μετὰξὺ δύο βράχων παρουσιάζεται σκοτεινὴ δίοδος καὶ νέα λίμνη φαίνεται μακρὴν.

Περὶ δυσμὰς ἀποβαίνομεν εἰς τὴν μητρόπολιν Λάουνσεστον, κατοικουμένην ὑπὸ 40,000 περίπου ἀνθρώπων. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ζωηρότητα τῆς πλουσίας Μέλβουρν, τὰ ἐνταῦθα φαίνονται εἰς ἡμᾶς ψυχρὰ καὶ νεκρά. Εἶναι δὲ ἡ κλασικὴ γῆ τῶν ἐξορίστων τῆς Ἀγγλίας, τῶν ὁποίων ὅμως αἱ ἀποστολαὶ ἔπαυσαν πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν εἰδομεν δὲ μόνον εἰς τὴν παραλίαν πρόσωπά τινα ἄγρια φέροντα εἰς τὸ μέτωπον τὴν σφραγίδα τῆς ἐνδόξου αὐτῶν καταγωγῆς.

Ἀλλ' ἡ σιωπὴ τῆς ἐσπέρας διεκόπη αἴφνης διὰ τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐμφανίσεως πρεσβύτου. Τὸ σεβάσμιον πρόσωπον, οἱ ζωηροὶ χαρακτηρισμοί, ἡ μακρὰ λευκὴ κόμη του καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀφελὲς τῆς πατριαρχεικῆς αὐτοῦ ὄψεως κατέπληξαν ἡμᾶς κατ' ἀρχάς σθηριζόμενος εἰς ῥάβδον ἀγροτικὴν καὶ προχωρῶν βραδέως μᾶς ὠμίλησε κατ' ἀρχὰς περὶ τῆς Γαλλίας «ὕπὲρ τῆς ὁποίας ἔπαλλε σφοδρῶς ἡ καρδία του» ἔπειτα δακτυλοδεικτῆσας πρὸς ἄρκτον μᾶς ἠρώτησεν ἔαν ὁ μακρὸς ἡμῶν πλοῦς ὑπῆρξεν εὐτυχῆς. «Εἶναι θαῦμα, εἶπομεν, ὅταν συλλογισθῶμεν ὅτι ἐντὸς τόσων ὀλίγων ἐτῶν...» —«Ναί, ἀπεκρίθη, ὅταν συλλογισθῇ τις ὅτι ἀπέθανεν ὁ Βάτμαν καὶ ὅτι ἐγὼ, ὅστις μετ' αὐτοῦ ἀπέβην πρῶτος τῷ 1835 εἰς τὸν λιμένα Φίλιππον ὅπως θεμελιώσω μίαν ἀποικίαν!...»

Είπε καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς ἐστίας· ἰδὼν δὲ ἐξεγερθεῖσαν τὴν περιέργειαν ἡμῶν, ἐνέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις μας καὶ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν του. Ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀγγλίας τῷ 1814 φέρον μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μικρὰν πατρικὴν του κληρονομίαν καὶ ἐλπίζων ν' αὐξήσῃ τὴν περιουσίαν του· ἠύξησεν ὅμως τὴν περιουσίαν τῶν ἄλλων. Κατόκησεν εἰς Βάν-Διέμεν μετὰ τῶν ποιμνίων του, «τότε δὲ, προσέθετο, δὲν ἐγνώριζον ἐξ ὅλων τούτων τῶν ἀπεράντων γαιῶν αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται Βικτωρία παρὰ τὰ μέρη ὅσα ἀνεκάλυψεν ὁ Βάς. Μίαν μόνην φορὰν σωρὸς τις ναυτῶν ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς ἐπέταξαν ταχέως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1835 οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ ἐπανέλθῃ. Ἡμεῖθα τότε πολλοὶ ἐντιμοὶ οἰκογένειαι γεωργῶν μεταχειριζόμεναι τοὺς καταδικούς εἰς τὰ καθημερινὰ ἔργα καὶ κατοικοῦσαι εἰς τὰς κορυφὰς τῶν λόφων, οἱ ὁποῖοι σήμερον περικυκλοῦσι τὴν πόλιν· πράγματι δὲ ὅλαι αἱ οἰκογένειαι συνεκρότουσαν μίαν μόνην. Ἐορτάσαμεν τὴν νύκτα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους κατὰ τρόπον παράδοξον· ἠνάψαμεν ἐπὶ τοῦ ὄρους μέγα πῦρ, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζε τὴν ἐθνικὴν μας σημαίαν καὶ ἐνθυμούμενοι τὴν πατρίδα συνήλθομεν ὅλοι περὶ αὐτήν. Καὶ ἐκεῖ ὠρκίσθημεν, ὁ Βάτμαν καὶ ἐγὼ, νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὸ νέον ἔτος ἑκτακτόν τι ἔργον, φέροντες μέρος τῆς ἀγέλης πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πορθμοῦ ἐπ' ἐλπίδι, ἐὰν εὐδοκίμησωμεν, νὰ κατοικήσωμεν εἰς τὴν ἡπειρον χάριν τῶν ἀπογόνων μας. Καὶ ἐπράξαμεν ὅ,τι ὠρκίσθημεν. Διότι τὸν Ἰούνιον ἀπέβημεν εἰς Γιάρα-Γιάρα. Οἱ ἰθαγενεῖς, ἔχθροι κατὰ πρόωτον, ἔβριψαν καθ' ἡμῶν βέλη καὶ ἔπειτα ἔφυγον, ἐμάθετε δὲ ἤδη ὅτι τὰ πρόβατά μας εὐδοκίμησαν, καὶ μετὰ δέκα ἔτη οἱ υἱοί μου μὲ ἀνεπλήρωσαν εἰς τὴν Βικτωρίαν. Ὅτε δὲ τὸ παρελθὸν ἔτος ἠθέλησα νὰ ἰδῶ τί ἀπέγιναν τὰ ἔρημα ταῦτα μέρη καὶ αἱ ἀπέραντοι πεδιάδες, εἶδον ὅτι παλάτια ἀνηγέρθησαν ἐκεῖ ὅπου μὲ τὰς δύο μου ταύτας χεῖρας ἀνήγειρα καλύβην ἐκ φλοιοῦ δένδρων· εἶδον σιδηροδρόμους ἐκεῖ ὅπου διεσχάραξα μονοπάτιον καὶ ἑκατομμύρια προβάτων ἐπὶ τῆς χώρας τὴν ὁποῖαν κατεκτήσαμεν ὑπὲρ τῶν ὁμοίων ἡμῶν.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ σεβαστὸς ἐκεῖνος γέρον προσέθετο δακρύων ὅτι ὁ πλοῖαρχος Λαπλάς, ὅστις περιήρχετο χάριν ἀνακαλύψεων, ἐλθὼν εἰς Βάν-Διέμεν παρέλαβεν ἕνα τῶν υἱῶν του ἵνα τὸν ἀναθρέψῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἡ ἀνάμνησις δὲ αὕτη τοῦ γαλλικοῦ ὀνόματος συνεκίνησε τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος. Ὁ δὲ υἱὸς του ἐπανελθὼν ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα τῶν ἀδελφῶν του.

Ἐπίται συνέχισι.

N.

Ὁ Ἀντίοχος παρήγγειλε πρὸς τοὺς νομάρχας αὐτοῦ, λέγων· Ἄν ποτε σὰς διατάξω νὰ πρά-

ξετέ τι ἐναντίον τῶν νόμων, καταφρονήσατε τὰς διαταγὰς μου, ὡς διαταγὰς ἀνθρώπου μὴ γνώσκοντος τί γράφει καὶ τί λέγει.»

ΠΡΩΤΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλφρέδου Μωρῦ.

Συνέχισι· ἰδί σελ. 244.

B'

KATOIKIA

Ἀνεκάθεν ὁ ἄνθρωπος ἠναγκάσθη νὰ προσπίσῃ ἑαυτὸν κατὰ τοῦ ψυχους διὰ μέσου διαρκεστέρου καὶ ἀσφαλεστέρου τῶν χονδροειδῶν ἐνδυμάτων, ἅτινα κατεσκευάζε. Καὶ τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον ἔδει οὐ μόνον ὑπὲρ ἑαυτοῦ νὰ προνοήσῃ, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν τέκνων, ὑπὲρ τῶν ἐργαλείων του, ὑπὲρ τῶν ὄπλων του, ὑπὲρ πάντων ἐν γένει τῶν ὑπαρχόντων του. Δὲν ἐφοβείτο δὲ μόνον μὴ ἴδῃ διαφθειρομένην ὑπὸ τῆς βροχῆς ἢ διασκεδαζομένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τὴν εὐτελεῆ αὐτοῦ περιουσίαν· ἀλλ' ἔδει προσέτι νὰ προφυλάξῃ αὐτὴν ἀπὸ πάσης ἀρπαγῆς, διότι καὶ μὲν τὸ αἶσθημα τῆς ἰδιοκτησίας ἐκδηλοῦται κατ' ἀρχὰς διὰ τῆς κτήσεως κινητῆς περιουσίας, διατελεῖ ὅμως ἄγνωστον τὸ αἶσθημα τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀλλοτρίας ἰδιοκτησίας. Ἡ δὲ ὀρμηὴ πρὸς κλοπὴν εἶναι ἔμφυτος καὶ βαθύτατα ἐρριζωμένη παρ' ἅπασιν σχεδὸν τοῖς ἀγρίοις. Μόνον αἱ φυλαὶ, αἱ βιοῦσαι ἐν θερμοτάταις χώραις, οὐδὲ ὅπως ἔχουσι μόνιμόν τινα διαμονήν, διότι δὲν δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν οὕτω τὰ ἀτεχνώτατα καὶ ἀκατέργαστα οἰκήματα, ἅτινα ἐνιχυρῶν παρ' αὐτοῖς ἀπαντῶνται. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, οἱ ἀρχαῖοι Αἴθιοι ἐκοιμῶντο ἐν ὑπαίθρῳ· κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ ἱστορικόν, οἱ Αἰγυπτίνοι ἐκοιμῶντο ἐν τοῖς ἀγροῖς, σπανιώτατα ἀνεγείροντες πενιχρὰς τινας καλύβας. Τὴν δ' ἕκτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ὁ Προκόπιος ἀναφέρει ὅτι οἱ Μαῦροι κατεκλίνοντο κατὰ γῆς, οὐδὲν ἕτερον κάλυμμα ἔχοντες ἐκτὸς τῶν ρυπαρῶν αὐτῶν ἱματίων· μόνον δ' οἱ πλούσιοι ἐσκεπάζοντο δι' ἀρνακίδων. Πολλοὶ φυλαὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ἀμαζονείου δὲν ἔχουσι μόνιμον κατοικίαν, ἀλλὰ κατακλίνονται ἐπὶ τῆς ἄμμου ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων, ὧν οἱ συμπεπλεγμένοι κλάδοι ἐνέπνευσαν αὐτοῖς τὴν ἰδέαν τῆς κατασκευῆς αἰωρῶν. Ὅμοιως ποιοῦσι καὶ οἱ ἄγριοι τῆς Μαλαϊαϊκῆς χερσονήσου καὶ τοῦ Ἰνδοστάν. Ἰκαναὶ δὲ φυλαὶ τῶν Δάκρ Φέρτυτ ἐν Ἀφρικῇ πηγνύουσι τὰ οἰκήματά των ἐπὶ δένδρων.

Αἱ πρῶται καλύβαι κατασκευάσθησαν ἐκ φύλων, καλάμων καὶ κλάδων δένδρων· τοιαῦται ἦσαν αἱ τῶν Νασαμώνων ἐπὶ Ἡροδότου· τοιαῦται ἦσαν αἱ σουκκῶθ, ὧν πρὸς μνήμην τελεῖται ἡ ἑορτὴ τῆς σκηνοπαγίας παρ' Ἑβραίοις· τοιαῦται ἐπίσης ἦσαν αἱ κατοικίαι διαφόρων ἀφρικανικῶν φυλῶν, ἰδίως δὲ τῶν Οὐγκωρῶς τοῦ